

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **SAMUEL kočkám v nouzi, z.s.**, sídlem Charkovská 1649/5, Karlovy Vary
zastoupen advokátkou JUDr. Hanou Rosenovou, sídlem Mařatkova 918/2,
Praha

proti
žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, sídlem Slezská 100/7,
Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2024, č.j. SVS/2024/170978-G,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 2. 2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2024, č.j. SVS/2024/170978-G (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Karlovarský kraj ze dne 19. 9. 2024, č.j. SVS/2024/131546-K (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 72 odst. 1 písm. j) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), pro porušení § 42 odst. 6 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč; současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že v době od 9. 12. 2023 do 27. 2. 2024 poskytoval dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům, tedy vykonával činnost útulku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona, aniž by jako provozovatel útulku požádal krajskou veterinární správu o registraci útulku nejméně 14 dní před zahájením činnosti.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že argumentaci orgánu prvního stupně i argumentaci žalované lze stručně shrnout tak, že žalobce dle jejich názoru naplňuje definici útulku dle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona, a to z důvodu výkonu činností a služeb, které žalobce zastřešuje. S uvedenou argumentací žalobce zcela nesouhlasí.
4. Dle žalobce musí správní orgán prokázat, že jeho rozhodnutí vychází z právního základu. To v první řadě znamená najisto postavit skutečnost, že spolek je provozovatelem útulku ve smyslu zákona. Je potřeba po celou dobu zkoumání brát v úvahu základní ústavní princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, tedy správní orgán musí přistupovat ve své činnosti nanejvýš restriktivně, a rozhodně arbitrárně nerozšiřovat svoje kompetence nad meze jasně stanovené zákonem. Zásadní nepochopení tohoto principu je zřejmé již z tvrzení správního orgánu, že „*tedy i případné širší pojetí útulku oproti zmíněné dohodě je lege artis, když ta je toliko základním instrumentem ochrany zvířat*“. K tomu, aby byl spolek kvalifikován jako provozovatel útulku, musí jeho činnost naplňovat definici § 3 veterinárního zákona a dále definici dle Evropské dohody o ochraně zvířat v zájmovém chovu. To je zřejmé i z důvodové zprávy k danému ustanovení veterinárního zákona, která uvádí, že „*definice pojmů odpovídají nejen jejich dosavadnímu vývoji, používání a výkladu, ale také tomu, jak jsou tyto pojmy používány a vykládány ve směrnících a jiných dokumentech Evropských společenství, popřípadě mezinárodních organizací, které působí v oblasti ochrany zdraví lidí a zvířat (WHO, FAO, OIE apod.). Ve stejném významu, v jakém jsou uvedené pojmy používány v návrhu zákona, budou používány i v právních předpisech vydaných k jeho provedení*“. Při výkladu této definice je tedy nezbytné užít eurokonformního výkladu. K tomu, aby byl spolek kvalifikován jako provozovatel útulku, musí jeho činnost odpovídat oběma následujícím definicím: a. dle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona: útulkem je zařízení, které „*poskytuje dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům nebo týraným zvířatům*“; b. Evropská dohoda o ochraně zvířat v zájmovém chovu stanoví, že „*útulkem pro zvířata se rozumí zařízení neziskového charakteru, kde mohou být zvířata v zájmových chovech držena ve významném množství*“, v orig. „*where pet animals may be kept in substantial numbers*“.

5. To dle žalobce znamená, že samotná činnost spočívající v zajišťování dočasné péče (např. pomoc s veterinární péčí, zprostředkování či finanční podpora při dočasném ubytování) automaticky neznamená, že subjekt provozuje útulek ve smyslu zákona, pokud sám neposkytuje péči, pro kterou by nutně musel disponovat i odpovídajícími kapacitami či zařízeními pro dlouhodobé ubytování zvířat (ve významném množství). Žalobce není provozovatelem žádného zařízení, natož zařízení, kde mohou být zvířata v zájmových chovech držena ve významném množství. Samozřejmě, důkazní břemeno v tomto směru tíží správní orgán. Ten musí prokázat tvrzení, že spolek (žalobce) provozuje zařízení k péči o zvířata (ve významném množství). Správní orgán se důkazně opřel o záznam z webových stránek a záznamy ze sociální sítě Facebook. Správní orgán rozkrývá, že je na webových stránkách uvedeno, že spolek je „*parta ,kočkařek‘, které mimo jiné ,dočaskují‘, krmí a kastrují toulavé kočky*“. Tato věta vytržená z kontextu (tedy jak, kdy a proč vznikl spolek, jací lidé ho založili) slouží k bližšímu osobnímu představení osob (viz neformální označení „*kočkařky*“), které dříve mimo jiné i ojediněle působily jako dočaskářky. Rozhodně ale neimplikuje nic o tom, že spolek jako takový poskytuje péči či disponuje nebo provozuje zařízení odpovídající definici provozovatele útulku. Konečně správní orgán povšechně odkazuje na záznamy ze sociální sítě Facebook, které sice popisuje, avšak už nijak blíže nerozvádí, co z nich má logicky vyplývat, zejm. jak jsou relevantní ve vztahu k naplnění zákonné definice; přičemž se v souvislosti s těmito omezí na tvrzení, že „*je zřejmé, že se u všech zmíněných zvířat odvolatel nějakým způsobem angažoval za účelem zajišťování úkonů dočasné péče o ně*“. Kdyby se správní orgán zabýval skutečnou činností spolku, zjistil by, že činnost spolku spočívá zejm. ve finanční podpoře osob, viz dále. Zvíře zůstává u nálezce, případně zvíře zůstává ve veterinární péči. Namísto toho se správní orgán omezil pouze na formulace dezinterpretované či vytržené z kontextu z webových stránek a vágní odkazy na facebookové příspěvky. Spolek neposkytuje dočasnou péči ani toulavým, ani opuštěným zvířatům. Shrnuto, ze získaných důkazů vyplývá jen to, že žalobce se angažoval při zprostředkování dočasné péče o zvířata – což však, ve smyslu zákona a evropských předpisů, nenaplnuje definici provozování útulku; rozhodnutí správního orgánu tak postrádá zákonný podklad.
6. Žalobce dále uvedl, že správní orgán vykládá činnost spolku jakožto činnost provozovatele útulku z následujících důvodů: a) odchytává (zdivočelá) zvířata za účelem kastrace a tyto zvířata též krmí, b) zajišťuje finanční pomoc osobám starajícím se o zvířata, c) informuje o zvířatech, která jsou ztracená a bez pána, d) odchytává nahlášená zvířata.
7. Stran prvního důvodu žalobce konstatoval, že ačkoli se žalovaný nejprve snaží dovodit, že „*tvrzení, že se odvolatel primárně stará o kočky, které nejsou toulavé ani opuštěné, ale zdivočelé, je zcela bez významu*“, tak následně se k této skutečnosti více vyjadřuje. Pro řízení se však i přes pochybnosti žalované jedná o významnou skutečnost, protože zdivočelé kočky jsou právě těmi, na které se žalobce jakožto spolek zaměřuje, a to právě proto, že se jedná o zvířata, která jsou útulky opomíjena, a to v souladu s vyjádřením Ministerstva zemědělství. Ve vyjádření Ministerstva zemědělství k problematice opuštěných, toulavých a zdivočelých koček je totiž jasné doporučení, že zdivočelé kočky by se do útulků umisťovat neměly – doslova se zde uvádí: „*Zdivočelé kočky doporučujeme odchytit, vykastrovat a po zotavení vrátit na původní lokalitu. Umísťování zdivočelých koček do útulku není pro tato zvířata vhodné a nedoporučujeme ho.*“ Žalobce nesouhlasí s argumentací žalované, že by pojem zdivočelých koček nepředstavoval samostatnou kategorii, která stojí mimo/vedle

pojmu toulavých a opuštěných zvířat, přičemž útulky v souladu s § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona poskytují dočasnou péči právě jen toulavým a opuštěným zvířatům nebo týraným zvířatům (a nikoli zvířatům zdivočelým). Žalobce tak tyto zdivočelé kočky za účelem kastrace odchytává skrze osobu, která absolvovala specializovanou odbornou průpravu organizovanou vysokou školou s akreditovaným studijním programem v oblasti veterinárního lékařství nebo veterinární hygieny a úspěšně složila závěrečnou zkoušku, a následně je ve spolupráci s veterinárními lékaři co nejdříve je to možné vypouští zpět do lokalit, ve kterých byly odchyceny. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by tyto zdivočelé kočky byly umísťovány do dočasné péče a nabízeny novým chovatelům. Ostatně i z důvodu zdivočelosti by byl takový postup velice problematický. Žalobce krom kastrací tyto zdivočelé kočky i krmí. V praxi to vypadá tak, že se o tato zvířata starají tzv. „krmíčky“. Často není v jejich silách víc než naplnit kočkám mističky. Žalobce tak tyto „krmíčky“ vyhledává a využívá jejich znalostí lokalit. Vozí jim kvalitní krmivo, které následně využívají ke krmení.

8. Stran zajišťování finanční pomoci osobám starajícím se o zvířata žalobce uvedl, že toto je hlavní činnost, ke které byl žalobce ustaven, přičemž dočasnou péči rozhodně nemohlo být míněno zajišťování finanční pomoci zvířatům. V rámci této činnosti žalobce poskytuje materiální a finanční pomoc „krmíčkám“, které krmí zdivočelé kočky (viz výše), a dále lidem, kteří naleznou zvíře a rozhodnou se o něj postarat. Dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) si nálezce smí zvíře ponechat za určitých podmínek. Žalobce těmto lidem (nálezcům) pomáhá s financováním veterinárního ošetření, nákupem krmiva či steliva. Je vhodné dále zmínit, že povinnost registrace jakožto útulku byla do § 42 odst. 6 veterinárního zákona vložena zákonem č. 302/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony. Důvodová zpráva k bodům 59 a 68 - § 42 odst. 6 až 9 a § 49 odst. 1 písm. h) výše uvedeného zákona uvádí: *„Na území České republiky je mnoho osob a subjektů, které pečují o opuštěná zvířata. Péče o tato zvířata je však na různé úrovni. Na základě vlastních šetření Státní veterinární správy, podnětů občanů a občanských sdružení jsou zjišťovány v těchto chovech mnohdy vážné nedostatky, přesto však je držení těchto zvířat spolufinancováno obcemi a občanskými sdruženími. Při kontrolách těchto chovů je často zjišťován společný chov vlastních zvířat s opuštěnými zvířaty, kdy mnohá z opuštěných zvířat (psů) po jejich odchycení nebo umístění nejsou karanténována nebo izolována, nejsou očkována proti vzteklině v souladu s právními předpisy (§ 4 veterinárního zákona) nebo zařízení jsou provozována osobou bez platného osvědčení. Z výše uvedených důvodů je navrhována povinná registrace útulků pro toulavá zvířata. Registrované útulky by byly zveřejněny na webových stránkách Státní veterinární správy. Tyto útulky by byly zároveň pod veterinárním dozorem, který by mohl lépe garantovat odpovídající podmínky pro zvířata umístěná v těchto útulcích. Zároveň se navrhuje doplnit kompetenci krajské veterinární správy k registraci útulků pro zvířata.“* Zejména z vyjádření, že „*jsou zjišťovány v těchto chovech mnohdy vážné nedostatky, přesto však je držení těchto zvířat spolufinancováno obcemi a občanskými sdruženími*“, je patrné, že registrace žalobce jako provozovatele útulku vůbec není na místě, protože je to právě žalobce, který je tím občanským sdružením (dle současné právní úpravy spolkem), které financuje/spolufinancuje subjekty pečující o zvířata. Je tak patrné, že účelem zavedení registrace bylo lépe garantovat odpovídající podmínky pro zvířata umístěná v útulcích, a nikoli omezit subjekty, které na zvířata přispívají finančně (ať už se jedná

o zvířata toulavá bez vlastníka či zvířata, která vlastníka mají, ale ten se o ně nedoveďe finančně postarat). Daným extenzivním výkladem, který správní orgány zvolily, by tak ad absurdum jakákoli právnická osoba, která se dostane do jakéhokoli kontaktu se zvířetem, mohla být potenciálně považována za provozovatele útulku. Takový výklad je však samozřejmě neudržitelný.

9. Stran informování o zvířatech, která jsou ztracená a nalezená včetně zvířat k adopci, žalobce uvedl, že i zde stejně jako ve svém odvolání trvá na argumentaci, že rozhodně nelze dovodit, že by byl útlkem na základě skutečnosti, že zveřejňuje databázi ztracených a nalezených zvířat včetně zvířat k adopci. Žalobce musí zmínit, že tímto způsobem by například musel být za provozovatele útulku považován i provozovatel webové stránky dostupné na adrese <https://www.pesweb.cz/cz/centralni-databaze-ztracenych-a-nalezenych>, na které je dostupná databáze jak ztracených a nalezených psů a koček, tak celková databáze zvířat k adopci. Takový postup by však byl zcela absurdní a rozhodně takovou činnost provozování databáze nelze podřadit ani pod ten nejextenzivnější výklad pojmu dočasné péče a dovozovat, že by takový provozovatel byl útlkem. Z toho, že i žalobce provozuje databázi, kde se zveřejňují ztracená a nalezená zvířata včetně zvířat k adopci, tak rozhodně nelze dovodit, že se jedná (materiálně či formálně) o útluk dle jeho definice v § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona.
10. Pokud jde o odchytávání nahlášených zvířat, žalobce uvedl, že skutečně v případě, že je povolán k odchytu zvířete, tak skrze osobu, která absolvovala specializovanou odbornou přípravu organizovanou vysokou školou s akreditovaným studijním programem v oblasti veterinárního lékařství nebo veterinární hygieny a úspěšně složila závěrečnou zkoušku, vykoná odchyt. Následně, tj. ihned po odchytu, je takové zvíře předáno nálezci, aby tento již postupoval tak, jak nálezce postupovat má, tedy zejména aby nález v souladu s § 1052 odst. 2 občanského zákoníku nahlásil obci, na jejímž území zvíře nalezl. V mnoha případech je zvíře skutečně obcí svěřeno nálezci a žalobce následně nálezci, kterému bylo zvíře svěřeno, finančně pomáhá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„odvolatel však odchytává „bezprizorní“ kočky na žádost vlastníků pozemků, nemovitostí apod., a z vlastního rozhodnutí. Z provedených podkladů nevyplývá, že by o prováděném odchytu odvolatelem v dané lokalitě (a také o provádění kastrací) byla informována obec (vyjma případného objednavatele odchytu). Také všechny nálezy zvířat nejsou odvolatelem obcím hlášeny. Odvolatel pak sám rozhoduje o tom, komu bude odchycené zvíře svěřeno do dočasné péče. Odchycenému, případně nalezenému zvířeti je však povinná zabezpečit péči obec, a to buď umístěním zvířete v útulku, nebo svěřením do péče nálezci nebo jiné osobě, nikdy však o umístění takových zvířat nerozhoduje samotný nálezce nebo osoba, která zvíře odchytala.“*. Žalobce netuší, z čeho žalovaný vyvozuje, že by žalobce cokoliv odchytával z vlastního rozhodnutí. Stejně tak absolutně nesouhlasí s tím, že by snad sám rozhodoval o tom, komu bude zvíře svěřeno do dočasné péče. Ostatně ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně dané tvrzení ničím nedokládá. Nakonec žalobce nesouhlasí ani s tím, že by nenahlašoval nález příslušným obcím. Pokud není takový nález žalobcem nhlášen, tak je to jednoduše proto, že žalobce není nálezcem. Nálezce z něj totiž rozhodně nedělá to, že (skutečnému) nálezci zajistí technické provedení odchytu.
11. Závěrem žalobce konstatoval, že napadané rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení v textu analyzovaných otázek vyplývajících z hmotného práva, zejména týkajících se vyložení pojmu útluk dle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona

a taktéž z důvodu porušení zákonem stanovených zásad pro činnost správních orgánů. Nesprávný právní názor žalované je nejen v rozporu s vnitrostátními právními předpisy, ale taktéž s ústavním pořádkem České republiky.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce vznáší obdobné námitky, které uvedl v odvolání, přičemž ty byly řádně vypořádány a žalovaná trvá na správnosti svých úvah a odborných veterinárních závěrů, na které v podrobnostech odkazuje. Rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci a je i z hlediska viny a správního trestu (pokuty) řádně odůvodněno s ohledem na požadavky § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
13. Dle žalované staví žalobce celou svou argumentaci na nesprávné interpretaci právních norem dopadajících na daný případ. Žalobce dává nesprávně do vzájemné souvislosti znění definic útulku dle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona a dle čl. 1 odst. 4 Evropské dohody o ochraně zvířat v zájmovém chovu (sdělení č. 19/2000 Sb. m. s.), a to tak, že dovozuje, že jeho činnost by musela odpovídat oběma definicím. S tím žalovaná nesouhlasí a uvádí, že vnitrostátní (česká) právní úprava ochrany zvířat může být bezesporu přísnější, pokud směřuje k vyšší ochraně zvířat, resp. možnosti provádět nad nimi dozor. Proto také definice útulku ve veterinárním zákoně nemá žádnou podmínku stran množství zvířat, o které útulek pečuje, a dopadá tak na více potencionálních subjektů. Žalovaná rozhodně nijak nerozšiřovala své kompetence, toliko v souladu s běžnými výkladovými pravidly dospěla k závěru, že žalobce jedná *contra legem*, když provozuje činnost, která podléhá registraci u orgánu veterinární správy bez této registrace. Žalobce totiž zcela opomíjí, že čl. 2 odst. 3 Evropské dohody o ochraně zvířat v zájmovém chovu jasně stanoví, že žádné ustanovení této dohody nezasahuje do možnosti každé smluvní strany přijmout přísnější pravidla k zajištění ochrany zvířat v zájmových chovech nebo aplikovat následující ustanovení na kategorie zvířat, které nejsou výslovně uvedeny v této dohodě. Samotnou dohodou je tak smluvním stranám umožněno pro ochranu zájmových zvířat přijmout přísnější pravidla. Zcela bez významu jsou tak tvrzení žalobce o užití eurokonformního výkladu.
14. Žalovaná tedy zastává názor, že pro podřazení žalobce mezi provozovatele útulku není *ex lege* nutné, aby přímo sám disponoval nějakou kapacitou ubikací, resp. sám přímo provozoval zařízení ve smyslu stavby (nemovité věci) pro dlouhodobé ubytování zvířat ve významném množství. Podle žalované dočasná péče nemusí být prováděna přímo ve shora uvedených chovatelských zařízeních, které vlastní nebo užívá sám žalobce, nýbrž i v prostorech zainteresovaných a žalobcem využívaných (osob), tzv. dočaskářů. Nadto žalovaná uvádí, že činnost žalobce není nijak zanedbatelná a rozhodně ji lze považovat za zajišťování péče o větší množství zvířat (přinejmenším vyšších jednotek kusů).
15. Žalovaná odmítá tvrzení žalobce, že by jednotlivé okolnosti a zjištěné skutečnosti vytrhávala z kontextu, naopak je uvedla komplexně právě jako řetězec jednotlivých dílčích činností, které ve svém souhrnu jednoznačně prokazují, že žalobce provozuje zastřešené činnosti útulku. Naopak je to žalobce, který se v žalobě snaží účelově uvádět jen některé závěry z odůvodnění správního rozhodnutí a tím vzbudit dojem, že rozhodnutí vychází z neurčitých či vágních závěrů. Skutečnosti zjištěné na webových stránkách a facebooku

žalobce věrohodně a přesně popisují činnosti žalobce se zvířaty, navíc je sám žalobce v rámci správního řízení ve svých vyjádřeních potvrdil (str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí). Žalobce tedy kromě toho, že je nápomocen radami, financemi, zajištěním veterinárního ošetření a kastrace zvířete, zveřejněním nálezu a odchytu zvířete, také dle internetových stránek poskytuje a hledá dočasná umístění pro kočky z ulice. K tomu se sám charakterizuje jako „parta kočkařek“, které mimo jiné „dočaskují“, krmí a kastrují toulavé kočky. K větě: „Je zřejmé, že se u všech zmíněných zvířat odvolatel nějakým způsobem angažoval za účelem zajišťování úkonů dočasné péče o ně.“, žalobce jaksi opomněl uvést, že za ní následuje detailní specifikace konkrétních skutečností, o kterých v tomto smyslu žalovaná uvažovala. „Alžbětka (č. 1 a 2, odchycení na kastraci, zajištění adopce, odvolatel hradil kastraci, odparazitování, vakcinaci a čipování a zprostředkování veterinární péče). Mazlivé kotě z Jáchymova (č. 3, zajištění dočasné péče, kterou odvolatel neřinancoval). Gábinka (č. 4, zajištění dočasné péče a nového chovatele, odvolatel hradil veterinární náklady, kastraci, vakcinaci). Eriček a Elvisek (č. 5–8, zajištění dočasné péče a nového chovatele, odvolatel uhradil veterinární náklady a pomoc s krmivem.) Princezna (č. 9, odchycení, dočasná péče, hledání nového chovatele, uhrazení kastrace a dalších vyšetření). Příspěvek č. 10 je bezesporu související s předchozím, který se týkal kočky Princezny a je z něj opět patrná nabídka a hledání nového chovatele. Kotě (č. 11, zajištění dočasné péče, odvolatel hradil pouze jeho veterinární péči). Dvě koťata (č. 12–14, zajištění dočasné péče, hledání nového chovatele). Žofinka (č. 15, zajištění odchycení, dočasná péče, uhrazení veterinárního ošetření a kastrace). Martinka, Valentýnka a Colletka (č. 16, zajištění dočasné péče a nového chovatele – adopce).“ Žalovaná trvá na závěru, že je řádně prokázáno, že žalobce vykonával činnost útulku a takto se i veřejně v prostředí internetu (nepřímo) prezentoval. Zdokladována byla činnost (případy) od 9. 12. 2023 do 27. 2. 2024, kdy žalobce poskytoval dočasnou péči toulavým či opuštěným zvířatům, viz šetření na webových stránkách <https://www.samuelkockam.cz> a <https://www.facebook.com/samuelkockam>. Konkrétně šlo o zvířata vyjmenovaná na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí.

16. Dle žalované neobstojí tvrzení, že se žalobce fyzicky nestará o žádná zvířata opuštěná a z ulice. Předně je třeba zdůraznit, že přinejmenším v několika případech bylo zjištěno, že péči poskytovala přímo pí. F., tj. předsedkyně výboru spolku SAMUEL kočkám v nouzi, z.s. (viz např. bod 45 odvolání, kde žalobce sám připouští, že o 4 kočky pečovala přímo předsedkyně spolku). Dále je na Facebooku u prezentace koček uvedeno telefonní číslo 605 571 226 a č. transparentního účtu 2102092160/2010, která náleží žalobci. I u dalších koček je nesporné, že takovou péči žalobce organizuje, a to od zajišťování odchycení, kastrací, veterinární péče, náhradní (dočasné) ubikace až po nabízení zvířat novým chovatelům, které také aktivně vyhledává, viz sekce na webových stránkách „klasická adopce“.
17. Žalovaná dále uvedla, že podstatná je i skutečnost, že poskytovanou péči žalobce financuje, resp. na ni vybírá finanční prostředky od třetích osob. Ostatně na internetu prezentuje žalobce i svůj cíl: „Naším cílem je propojit dva světy – lidi, kteří skromně a tiše pomáhají kočkám fyzicky, a lidi, kteří jsou ochotní pomoci finančně příp. materiálně.“ Neobstojí tak tvrzení, že žalobce nepřijímá do péče žádná zvířata a že nesdružuje žádné konkrétní „dočaskáře“, ke kterým by sám umísťoval zvířata. Není totiž vůbec podstatné, aby tito dočaskáři byli členy spolku, když je evidentní, že žalobce skrze ně svou činnost realizuje, tj. dočasnou péči financuje a organizuje.

18. Z vyjádření žalobce a provedených podkladů je dle žalované zřejmé, že odchytává „bezprizorní“ kočky na žádost vlastníků pozemků, nemovitostí nebo z vlastního rozhodnutí. Odchyceným zvířatům zajistí veterinární péči, případně kastraci, po zotavení zvíře buď zpět do jeho původní lokality vypustí, nebo ho v dočasné péči socializuje a nabízí k adopci. Musí tedy odchycená zvířata na určitou dobu (dočasně) „držet“, a to buď sám, nebo skrze třetí osoby. Z internetových stránek plyne, že nějaké své „dočaskáře“ spolek k dispozici má (paní M., R., J., M.). Je nabíledni, že pí R., K. V. a pí M., K. V., u nichž byly některé kočky v dočasné péči, jsou předsedkyní a místopředsedkyní spolku (žalobce). Podle názoru žalované je postaveno najisto, že žalobce zajišťuje plnění svých úkolů i blíže neustanovenými třetími osobami (dočaskáři) v jejich chovatelských prostorech.
19. K tvrzení žalobce, že se primárně stará o zdivočelé kočky, [žalovaná uvedla, že] nemá žádný vliv na posouzení jeho činnosti jako činnosti útulku. Žalovaná zdokladovala případy koček, které nebyly vypouštěny zpět, nýbrž byly umístěny do dočasné péče a nabízeny novým chovatelům. Bez významu je tedy odkazování se na vyjádření Ministerstva zemědělství, které doporučuje zdivočelé kočky vracet po kastraci a zotavení na původní lokalitu. Sám žalobce tak totiž bezesporu nepostupoval. Navíc jde jen o doporučení, nikoli závazný postup. Žalovaná připomíná, že pokud není jednoznačné, že se jedná o zvíře opuštěné či zvíře bez pána, je třeba takové zvíře považovat vždy za zvíře toulavé. Srov. § 1051 občanského zákoníku, který stanoví, že se má za to, že si každý chce podržet své vlastnictví a že nalezená věc není opuštěná. Kdo věc najde, nesmí ji bez dalšího považovat za opuštěnou a přivlastnit si ji. Nadto žalobce vůbec neuvádí, podle čeho rozlišuje a jak rozpozná, že jde o zvířata zdivočelá? Podle žalované musí být kočka domácí vždy považována za zvíře v zájmovém chovu. Kočka domácí není volně žijícím zvířetem ani v případě, kdy se pohybuje volně mimo prostory chovatele, ani v případě, kdy žádného chovatele nemá. Volně žijícím zvířetem je podle § 3 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb. zvíře, patřící k druhu, jehož populace se udržuje v přírodě samovolně, a to i v případě jeho chovu v zajetí. Uvedené ustanovení je nutno vykládat tak, že se jedná o zvířata, u nichž se převážná část populace udržuje v přírodě samovolně. To v případě kočky domácí neplatí.
20. K tvrzení žalobce o informacích o zvířatech, nabídce zvířat k adopci, finančním zajištění pomoci nebo odchytu žalovaná uvedla, že žalobce účelově argumentuje tak, že provádí toliko jeden izolovaný (samostatný) úkon dočasné péče. Požadavek na jeho registraci je ovšem dán při současném provádění a zajišťování i dalších úkonů dočasné péče o opuštěná zvířata (v podrobnostech popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaná má za to, že v komplexu činností a služeb, které žalobce zastřešuje, včetně nabízení či zprostředkování zvířat do adopce, se jedná o útulek ve smyslu v § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona. Žalovaná nespátřuje v bodech 59 a 68 důvodové zprávy k zákonu č. 302/2017 Sb. žádnou oporu pro tvrzení žalobce, že jeho registrace jako provozovatele útulku není na místě. Z citovaného textu nevyplývá, že by shora popsané činnosti prováděné žalobcem neměly naplňovat definici činností útulku. Podle žalované nelze z prvoinstančního rozhodnutí ani shora uvedeného výkladu dospět k závěru, že jakákoli právnická osoba, která se dostane do jakéhokoli kontaktu se zvířetem, by mohla být potenciálně považována za provozovatele útulku. Žalovaná nespochybňuje právní aspekty finančního zajištění pomoci zvířatům ze strany žalobce, nicméně i tato činnost zapadá do mozaiky činností provozovatele útulku, které sám žalobce ke své činnosti uvedl (zveřejnění nálezu zvířete, zajištění veterinárního ošetření, nákup krmiva a steliva,

natestování, odparazitování a vakcinace či hledání nového trvalého domova). Žalovaná konstatuje, že skutečnost, že žalobce provádí odchyty, je nesporně prokázána, ostatně i sám žalobce uvádí, že k tomu má odborně způsobilou osobu. Skutečnost, že tak žalobce činí i z vlastního rozhodnutí včetně svěření do další péče, vyplývá z printscreenu str. 13 (6. 2. 2024), kde je jasně uvedeno: „Dnešní příjem z Drahovic, kde odchytáváme kočky na kastrace. Sestřička nebo bráška Pennyho, jméno dostane dle pohlaví. Trošku vyplašená, ale moc hodná. Po kastraci, očkování, vymazlení bude hledat domov. Přispět na kastraci, očkování můžete prosím na číslo transparentního účtu 2102092160/2010. Zpráva pro příjemce je kastrace. Moc děkujeme za podporu.“ nebo printscreenu str. 15 (10. 2. 2024): „Vítáme Žofinku. Vyslyšeli jsme další prosbu o pomoc. Tenhle chlupáček se před několika měsíci ubytoval v hlučné továrně. Schovával se pod kovovým poklopem, který vede kamsi do útrob podzemí. Lidí se bál. Už minulý víkend jsme se pokusili o odchyt, ale marně. A tak jsme použili osvědčenou fintu a dnes se to podařilo během pár minut. Děkujeme zaměstnancům G. Benedikt Karlovy Vary za jejich vstřícný přístup a za to, že mají dobré srdce a snažili se kočičce pomoci. Říkali jí Žofinka, tak uvidíme, jestli je to doopravdy holčička. Zatím ji necháme odpočívat, dnes měla náročný den a musí se seznámit s novým prostředím. Ve sklopce byla klidná, ještě když jsem ji přepouštěla do karanténny klece, baštila z mističky. Možná tuhle holčičku/chlapečka někdo postrádá. Není to plašanka z ulice. Karlovy Vary, tel. 605571226.“ Z printscreenu str. 9, 10 a 11 vyplývá nabídka konkrétních koček k adopci včetně uvedení osoby, která zajišťuje dočasnou péči. K...: Žofík – dočasná péče pí R. (K. V.), Dolar – dočasná péče pí M. (K. V.), Máňa – dočasná péče pí M. (K. V.), Penny – dočasná péče pí M. (K. V.), Evík – dočasná péče pí J. (B.), Elvisek – dočasná péče pí M. (K. V.), Beruška – dočasná péče pí R. (K. V.), Bublínka – dočasná péče pí R. (K. V.), Princezna – dočasná péče pí M. (K. V.). Porovnáním informací z facebooku šlo i o některé kočky odchycené v kočičích koloniích za účelem kastrace.

21. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je dle žalované zcela účelové tvrzení, že žalobce je pouze spolkem, a nikoli útulkem, když činnosti útulku bezesporu zajišťuje. Na webových stránkách jsou zvířata nabízena k adopci, žalobce organizuje i dočasnou péči. Žalovaná zastává názor, že i v případě spolků, které ve svých zařízeních pro zvířata poskytují dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům (např. tzv. dočasky, azyly), případně zvířata také odchytávají, platí, že i tyto spolky musí požádat příslušnou krajskou veterinární správu o registraci a plnit další povinnosti provozovatele dle zákona č. 246/1992 Sb. Dočasná péče nemusí být prováděna přímo v chovatelských zařízeních, která vlastní nebo užívá sám žalobce, nýbrž i v prostorech zainteresovaných a žalobcem využívaných fyzických osob. Žalovaná trvá na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony, dalšími obecně závaznými právními předpisy včetně judikatury správních soudů a žalobce nebyl napadeným ani prvoinstančním rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žaloba tedy není důvodná.

IV.

Replika žalobce

22. Žalobce podal k vyjádření žalované repliku. Uvedl, že pro přehlednost úvodem opakuje, že těžiště veškeré činnosti spolku spočívá v tomto: nálezce nalezne bezprizorní kočku, tato kočka zůstává u nálezce; tomuto nálezci spolek poskytne finanční či materiální pomoc;

konečně se kočky ujme nový pečovatelský případně nakonec kočka zůstane u nálezce. Doplňkové činnosti spočívají např. v krmení či kastraci toulavých koček.

23. Žalobci není jasné, jak žalovaná dospěla k názoru, že žalobce činnost útulku bezesporu zajišťuje. Žalobce žádná zvířata nevlastní ani nechová, nepřijímá je od nálezců a nekontaktuje nikoho, aby je do dočasné péče přijal. Žalobce je kontaktován nálezci a jinými lidmi, kteří se o nalezené zvíře starají z vlastního rozhodnutí. Poté, co je žalobce těmito lidmi kontaktován, tak následně jen rozhoduje, zda těmito lidem pomůže s financováním veterinárního ošetření, případně jim poskytne jinou materiální pomoc. Taková zvířata jsou potom uvedena i na webových stránkách, aby dárce věděli, jakým kočkám pomáhají. Spolek zároveň ani nedisponuje vlastními tzv. „dočaskáři“, kterým by v případě potřeby mohl svěřit nalezené zvíře. V případě, že by žalobce dostal status útulku, tak mu budou lidé nechávat před dveřmi domu, kde má sídlo, kočky v krabici a žalobce nemá kapacitu ani možnosti, kam tato zvířata umístit. Žalobce nemá nebytové prostory ani zaměstnance případně dobrovolníky, kteří by se o taková zvířata mohli postarat. Dle zákona útulek v bytě, kde má žalobce sídlo, ani není možné registrovat. K registraci útulku jsou potřeba nebytové prostory, které jsou v katastru na základě souhlasu krajské veterinární správy zapsány jako útulek.
24. Žalobce dále uvedl, že neorganizuje žádnou dočasnou péči. Nálezcům, kteří se na něj obrátí se žádostí o přijetí zvířete, vždy sdělí, že není útulek a poskytne jim telefonní číslo na útulky, které jsou v okolí. Pokud nálezce v útulcích neuspěje, protože kočičí útulky jsou dlouhodobě přeplněné a nálezce se často ocitne ve slepé uličce, kdy drží nalezené zvíře a netuší co s ním dál, nabídne mu žalobce pomoc se zajištěním a financováním veterinární péče a následně i s hledáním nového zodpovědného domova, aby takové zvíře neskončilo opět na ulici. Je jen na nálezci, zda pomoc přijme či odmítne. Často se stává, že si nálezce kočku nakonec oblíbí a zůstane u něj natrvalo. Problematiku toulavých koček by měla de iure řešit města a obce, avšak de facto k tomu nedochází. Žalobce má k dispozici nahrávku telefonátu nálezce kočky ve městě Ostrov v okrese Karlovy Vary, kdy nálezci úřednice sděluje, že má kočku nechat tam, kde ji našel (u frekventované silnice). Stejnou informaci dostal nálezce i od místního útulku. V tomto městě je to bohužel standardní praxe. Nálezci jsou pak bezradní, ale zvíře na ulici obvykle nenechají a snaží se o něj postarat sami. Bez zkušeností však mohou porušovat zákon a ohrozit zvíře na životě a často ani nemají finanční prostředky na drahé operace nebo léčbu, kterou nalezené zvíře nutně potřebuje. Tohle vše následně financuje žalobce, bez toho, že by zvíře převzal, vlastnil ho nebo ho měl v péči. Pokud by žalovaná či Krajská veterinární správa pro Karlovarský kraj („KVS“) chtěla takové zvíře vidět (což se již v minulosti stalo), tak není žalobce schopen zajistit jeho předvedení, protože s nálezcem nemá žádný smluvní vztah, který by ho k čemukoli podobnému zavazoval. To, že nálezce v souvislosti s danou situací žalobce nazývá v některých případech dočasnou péčí, nemění nic na faktu, že je to nálezce, případně jiná osoba (často příbuzný či kamarád nálezce), která se zvířete ujala bez jakéhokoli přičinění žalobce.
25. K názoru žalované, že i v případě spolků, které ve svých zařízeních pro zvířata poskytují dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům (např. tzv. dočasky, azyly), případně zvířata také odchytávají, platí, že i tyto spolky musí požádat příslušnou krajskou veterinární správu o registraci a plnit další povinnosti provozovatele dle zákona č. 246/1992 Sb., žalobce uvedl, že nemá žádné zařízení – pronajaté ani vlastní, kde by mohl

činnost útulku provozovat. Žalobce má pouze sídlo, které ze zákona mít musí. KVS uvádí, že se to týká i azylů. Zde by žalobce rád zdůraznil, že dne 9. 4. 2025 KVS provedla kontrolu ve spolku Kočičí dům Libnov, z.s., který se sám azylem nazývá, přičemž i v protokolu KVS je uvedeno, že provozuje azyl. V péči mívá tento spolek až 80 zvířat vč. dvou divokých prasat (a to vše v domě předsedkyně spolku). Nadto zvířata dle své vlastní facebookové stránky odchyťávají a přebírají od nálezců. Přesto je v protokolu KVS uvedeno, že neprovádí činnost útulku. Dokonce poskytování péče týraným a opuštěným kočkám je samotným účelem spolku Libnov, za kterým byl založen. Žalobci tak není v kontextu jednotné správní praxe žalované a KVS jasné, proč spolek, který nalezená zvířata nepřebírá a neubytovává dle vlastního uvážení v dočasných péčích, pouze nálezcům nabízí možnost finanční pomoci, je považován za útulek, zatímco spolek, který je azylem pro opuštěné a týrané kočky – a to jak formálně za tímto účelem založeným, tak materiálně tuto činnost vykonávajícím – který ve vlastních prostorách chová kolem 80 zvířat vč. dvou divokých prasat, zvířata odchyťává a přebírá od nálezců, za útulek považován není. Jestliže KVS nepovažovala ani jednu jedinou činnost zjištěnou místním šetřením za činnost „útulku“ ve smyslu zákona, neboli žádná z takovýchto činností nekonstituuje povinnost (či nárok) registrace, pak se povinnost registrace žalobce – spolku, jehož podstatou je poskytování finanční a materiální pomoci – jeví jako zcela absurdní. Tento nekonzistentní postup je jen dalším dílem, který uvrhává na celý postup KVS stín podjatého jednání vedeného cílem poškodit žalobce v rámci osobního sporu.

26. K názoru žalované, že dočasná péče nemusí být prováděna přímo v chovatelských zařízeních, která vlastní nebo užívá sám žalobce, nýbrž i v prostorech zainteresovaných a žalobcem využívaných fyzických osob, žalobce uvedl, že nemá zainteresované osoby, které by využíval ke své činnosti. To fyzické osoby využívají pomoc žalobce, když se ocitnou ve slepé uličce a jsou donuceni (faktickou) nečinností měst a obcí postarat se o potřebné zvíře samy. Pokud zanikne útulek, zbude spoustu zvířat, která se musí umístit jinde. Pokud zanikne žalobce (jakožto spolek), nic se nestane, nic se nezmění. Dál budou lidé, kteří se budou snažit zachraňovat zvířata z ulice. Byly před existencí žalobce a budou i po skončení jeho existence. Žalobce vznikl proto, aby pomáhal tyto záchrany financovat, ne proto, aby k němu byla umísťována zvířata. V praxi je však též velkým úskalím i hledání nových domovů a nalezená zvířata jejich nálezcům často zůstávají, aniž by o to tito nálezci stáli. Žalobci není jasné, proč jim nesmí pomoci hledat nové domovy. Pomáhá totiž najít nové domovy i koťatům, která se narodí soukromým majitelům i kočkám z útulků.
27. Závěrem žalobce uvedl, že žádný zákon ani jiný právní předpis neukládá spolku, který financuje veterinární péči bezprizorním kočkám a zajišťuje jejich krmení, povinnost registrace útulku (a ani tuto možnost takovýmto subjektům neumožňuje). Zrovna tak zákon neukládá povinnost registrace osobám, které mají povolení k odchytům. Žalobce si nemohl nevšimnout skutečnosti, že leč činnost KVS postrádá jak právní základ či jakékoliv jiné ratio ve vztahu k žalobci, a navíc je naprosto evidentně zásadně nekonzistentní ve vztahu k jiným subjektům, tak její činnost ve výsledku cíleně a úspěšně spěje k vytvoření monopolu k určitým činnostem pro vyvolené subjekty – viz Kočičí dům Libnov – azyl (bez registrace a bez povolení k odchytům), útulek Bezblešek, který fungoval bez registrace a KVS uváděla do protokolů, že je tam vše v pořádku, přičemž následně dlouhé roky fungoval bez osoby s odchytovým kurzem – přičemž v tomto nebyl shledán problém. Spolek, který podporuje nálezce, „dočaskáře“ a krmičky finančně a materiálně, však

dostane pokutu, za to, že není registrován jako útulek. Jde o cílenou snahu o zrušení žalobce, protože KVS si je dobře vědoma toho, že v bytových podmínkách útulek registrovat nelze. Žalobce by si musel pronajmout nemalý nebytový prostor, kde by musel provést rekonstrukci, zaregistrovat si útulek a následně tyto prostory vůbec nevyužívat, protože tuto činnost vykonávat nechce. Žalobce je malý spolek a veškeré finance jdou na úhrady veterinární péče, kastrace a krmiva převážně ve venkovních lokalitách. Když žalobce nemá prostředky, tak financuje vše potřebné z osobních zdrojů své předsedkyně výboru. Na pronájem, případně nákup nebytových prostor, které by žalobci k ničemu nebyly, nemá prostředky, navíc zákon ukládá povinnost chovat se s péčí řádného hospodáře a platit za prostory, které žalobce nikdy nebude využívat, by bylo jak porušením této povinnosti, tak plýtváním penězi dárců.

V.

Doplnění žaloby

28. Podáním ze dne 27. 1. 2026 žalobce doplnil svoji žalobu. Uvedl, že považuje za nutné zdůraznit, že zatímco mu byla KVS uložena pokuta, aniž by měl v péči jakékoli zvíře, tak v případě kontroly Kočičího domu Libnov, z.s. ze dne 21. 10. 2025 a zaznamenané v rámci protokolu ze dne 7. 11. 2025, č.j. SVS/2025/167359 (dále jen „*Protokol*“), KVS uvádí, že nemá povinnost registrace útulku, přestože spolek pečuje o 60 až 70 zvířat, a to koček i psů, vč. 2 divokých prasat, v jejichž případě se nejedná o zvíře zájmového chovu, ale o volně žijící zvíře chované v zajetí a k jejichž chovu je zapotřebí zvláštního povolení. KVS v Protokolu uvádí, že „*v zařízení je zvířatům nabízen trvalý domov, nejedná se o útulek ve smyslu příjmu zvířat odchycených jako toulavá nebo opuštěná, zvířata nejsou nabízena novým majitelům. Jedná se o soukromý chov...*“. Kočičí dům Libnov na svých facebookových stránkách, které v případě žalobce byly KVS považovány za prokazatelný důkaz přestupku, ale uvádí úplně jiné informace. Kočičí dům Libnov dle vlastního vyjádření přijímá toulavá a opuštěná zvířata, odchytává je, a to bez absolvování „*odchytového kurzu*“ a vydaného povolení k odchytům od KVS, a hledá jim domovy. Nejedná se pouze o stará, neumístitelná zvířata, ale i o koťata, matky před porodem či zdravé mazlivé kočky. KVS zde uvádí, že se jedná o soukromý chov, což u žalobce zpochybňuje a napadá jako účelové tvrzení. Ve svých facebookových příspěvcích se sám spolek Kočičí dům Libnov výslovně řadí mezi útulky a uvádí, že zachraňuje zvířata z ulice, tj. toulavá a opuštěná, což KVS v protokolu popírá. V mnoha facebookových příspěvcích je zmiňováno financování zvířat v péči spolku dárci. Žalobce se tak musí tázat, zda se tedy skutečně jedná o soukromý chov? KVS uvádí, že Kočičí dům Libnov nehledá kočkám nové domovy. Na jejich facebookových stránkách i ve videích ale spolek kočky nabízí. Podobné příspěvky byly u žalobce považovány KVS za nezvratný důkaz, že jsou kočky v dočasné péči žalobce.
29. Žalobce dále uvedl, že dostal pokutu i na základě odchytů a kastrací zdivočelých koček, přestože k tomu má od KVS platné povolení a žádný zákon neuvádí, že kastrovat smí jen útulky. Spolek Kočičí dům Libnov odchytává, kastruje, nemá povolení k odchytům a dle KVS je to v pořádku. Kočičí dům Libnov veřejně uvádí, že léčí kocourka s FIP, přičemž tato léčba je v ČR nelegální. Ani to však KVS nevdá. Jak by dopadl žalobce, kdyby podobnou léčbu některému zvířeti uhradil? Z facebookových příspěvků je patrné, že Kočičí dům Libnov jakožto azyl nepečuje pouze o zvířata, která jsou stará, nemocná či divoká.

30. Žalobce též dostal pokutu i za to, že zvířata údajně umísťuje do karantény, zatímco facebookové příspěvky azylu Kočičí dům Libnov vyloženě ukazují karanténní klece.
31. Dalším spolkem, který má od KVS schválené prostory (maringotku), ale není registrovaným útulkem, je spolek Lázeňské kočky, z.s. I zde je dle KVS vše v pořádku. Tento spolek i dle svého účelu zapsaného ve spolkovém rejstříku pečuje o toulavé a opuštěné kočky, odchytává, kastruje, a to ve spolupráci s městem Mariánské Lázně, a to bez registrace a bez pokuty. Naproti tomu žalobce si vysloužil díky pokutě od KVS dokonce i vyhrožování likvidací od právníka Magistrátu města Karlovy Vary pana Mgr. M. M. Žalobce je označován za „*nelegální útulek*“ a tento „*cech*“ poškozují jeho dobré jméno. Zatímco Kočičí dům Libnov má „*černé na bílém*“, že je u něj vše v pořádku a že nemusí být registrován jako útulek, přestože pečuje o velký počet zvířat z ulice, a Lázeňské kočky pečují o toulavé a opuštěné kočky v prostorách, které jim KVS schválila, aniž by měly povinnost se registrovat jako útulek nebo za tuto činnost obdržely pokutu, tak žalobce – jehož stanovy vymezují zcela odlišný způsob pomoci zvířatům – dostal pokutu za činnost, kterou nevykonává.
32. Žalobce dále konstatoval, že jeho záměrem není jakkoli poškodit oba zmiňované spolky. Jeho záměrem je pouze ukázat, že KVS má zcela odlišný postup pro posouzení toho, kdo porušuje zákon a kdo nikoli. KVS udělila žalobci pokutu za neregistrovaný útulek na základě facebookových příspěvků, kde zvířeti hledá nový domov, a to bez sebemenšího důkazu o tom, že žalobce má zvíře v dočasné péči. Komu z těchto spolků by tedy udělila KVS pokutu v případě např. psa Charlieho, kterému domov hledají hned 4 spolky včetně žalobce? Dalším příkladem jsou kočky Leontýnka a Lupínek. Stejně kočky – 3 neziskové organizace, které jim hledají domov. Zatímco žalobce pro tyto příspěvky dostal pokutu, tak Kočičí dům Libnov nikoli a povinnost registrace dle KVS nemá. Je tedy facebookový příspěvek důkazem o tom, že spolek má dané zvíře skutečně v péči? Pes Charlie (nabízený hned 4 různými spolky), Leontýnka a Lupínek (nabízení 3 různými spolky vč. Libnova) jsou i na webových stránkách žalobce. Charlie je ale majetkem paní L., která se žalobcem nemá nic společného, a Leontýnku a Lupínka má v péči depozitum registrovaného útulku Konec toulání z.s. A takto by se dalo pokračovat i v případě dalších zvířat, kterým žalobce na svých facebookových i webových stránkách hledá domov.
33. Žalobce dále uvedl, že veškerá zvířata chovaná na adrese Charkovská 1649/5, 360 01 Karlovy Vary (sídlo žalobce) jsou pouze kočky v soukromém chovu paní R. F., a to i s poukazem na to, že po ní KVS v minulosti požadovala, aby svá zvířata předvedla. Na adrese se nachází celkem 4 kočky (Kulíšek, Cákorka, Timon, Pumba), které R. F. přijala v době, kdy již žalobce existoval. U Kulíška se jedná o trvalou péči, nikoli dočasnou. Jeho péče není finančně podporována spolkem. Timon a Pumba jsou sice v dočasné péči, ale byli darováni vlastníkem – nejedná se tedy o toulavé ani opuštěné kočky. Cákorka se narodila v krmné lokalitě – nejedná se tedy o toulavou ani opuštěnou kočku, protože u toulavého a opuštěného zvířete se předpokládá, že někomu patřila. Cákorka vzhledem ke své plaché povaze domov nikdy nenašla a nikdy ani nenajde. Všechny kočky jsou v soukromém chovu paní R. F. Na adrese se tedy nenachází v dočasné péči žádné toulavé či opuštěné zvíře. Nenachází se v prostorách ani žádné zvíře, které by bylo majetkem nebo v dočasné péči žalobce. Žalobce nikomu žádné zvíře nesvěřil a nedisponuje žádnými jinými prostory. Poskytuje pouze finanční podporu kočkám, o které pečují nálezci či osoby, jež

se potřebného zvířete ujalý samy – jako v případě Marca, Berušky, Bublinky, Cákorky, Timona a Pumby u paní R. F. Zároveň těmto osobám pomáhá, mají-li o to zájem, se zajištěním nových domovů pro zvířata.

VI.

Posouzení věci soudem

34. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
35. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

36. Podle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí útulkem pro zvířata zařízení, které poskytuje dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům nebo týraným zvířatům.
37. Zákonná definice vymezuje útulek kombinací dvou znaků, a to existence zařízení a poskytování dočasné péče o vymezený okruh zvířat. Tyto znaky je třeba vykládat ve vzájemné souvislosti, nikoli izolovaně.
38. Pojem „zařízení“ není ve veterinárním zákoně dále definován. Je proto třeba vyjít z jeho obvyklého jazykového významu a z kontextu právní úpravy. Jazykově označuje „zařízení“ určitý organizovaný a funkčně vymezený celek sloužící k výkonu určité činnosti. Nevyjadřuje tak nutně existenci jediné stavby či prostorově soustředěného místa, ale spíše organizační a provozní uspořádání, jehož prostřednictvím je vykonávána určitá činnost.
39. Systematický výklad tento závěr podporuje. Právní úprava útulků je spojena s povinností jejich registrace (§ 42 odst. 6 veterinárního zákona) a s výkonem státního veterinárního dozoru. Smyslem této úpravy je umožnit identifikaci subjektu, který péči o zvířata vykonává, a podrobit tuto činnost kontrole z hlediska ochrany zdraví a pohody zvířat. Tento účel by nebyl naplněn, pokud by pojem útulku byl vykládán toliko formálně, například jako jediné fyzicky soustředěné místo, neboť by stačilo rozptýlit péči mezi více osob či prostor a vyhnout se tak zákonnému režimu.
40. Současně však nelze pojem „zařízení“ vykládat tak široce, že by zahrnoval jakoukoli formu dílčí či nahodilé pomoci zvířatům. Aby bylo možné určitou činnost podřadit pod provozování útulku, musí jít o soustavnou a organizačně uspořádanou činnost, v jejímž rámci určitý subjekt zajišťuje jednotlivé složky dočasné péče o vymezený okruh zvířat, zejména převzetí zvířete, jeho umístění do péče, zajištění veterinárního ošetření a jeho další umístění nebo adopci. Podstatné je, že tyto činnosti tvoří funkční celek a jsou vykonávány pod rozhodujícím vlivem a odpovědností jednoho subjektu.

B.

41. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce v rozhodném období nevykonával pouze nahodilou či dílčí pomoc jednotlivým osobám pečujícím o zvířata, ale že jeho činnost měla znaky soustavné a organizačně uspořádané aktivity směřující k zajištění dočasné péče o toulavá a opuštěná zvířata.
42. Správní orgány vycházely zejména z veřejně dostupné internetové a facebookové prezentace žalobce, z printscreenů jejích webových stránek a facebookových příspěvků zachycujících jednotlivé případy zvířat a způsob prezentace činnosti spolku, ze sdělení Magistrátu města Karlovy Vary, ze sdělení města Jáchymov a z oznámení Policie České republiky. Konkrétně byly popsány případy jednotlivých zvířat (Alžbětka, kotě z Jáchymova, Gabinka, Eriček a Elvisek, Princezna, kotě č. 11, koťata č. 12–14, Žofinka, Martinka, Valentýnka a Colletka), u nichž bylo doloženo zajištění odchytu, kastrace, veterinárního ošetření, dočasné péče a následného umístění či adopce. Z těchto podkladů dále vyplývá, že žalobce svou činnost navenek prezentoval (včetně označení „*parta kočkařek*“, nabídek adopcí a výzev k zajištění dočasné péče), zajišťoval financování veterinární péče, krmení a dalších nákladů a využíval síť konkrétních osob poskytujících dočasnou péči (tzv. dočaskářů), přičemž z nich současně plyne, že žalobce nevystupoval v rámci smluvního vztahu s obcí, ale organizoval péči o zvířata samostatně.
43. Správní orgány tedy zjistily, že žalobce vyhledával nebo přebíral toulavá a opuštěná zvířata, zajišťoval jejich umístění do dočasné péče konkrétních osob, organizoval a financoval jejich veterinární ošetření a následně zprostředkoval jejich další umístění či adopci. Tyto jednotlivé činnosti na sebe navazovaly a tvořily ucelený proces péče o zvířata od jejich převzetí až po jejich umístění do trvalé péče.
44. Současně bylo zjištěno, že žalobce tuto činnost navenek prezentoval jako svou vlastní, vystupoval jako subjekt, který jednotlivé případy koordinuje, a zajišťoval jejich průběh prostřednictvím sítě osob poskytujících dočasnou péči. Nešlo tedy o situaci, kdy by jednotlivé osoby jednaly samostatně a žalobce jim poskytoval pouze podpůrnou pomoc, nýbrž o žalobcem řízený a organizovaný systém dočasné péče o zvířata.
45. Za tohoto skutkového stavu je nutné uzavřít, že činnost žalobce naplňovala oba znaky útulku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona. Žalobce prostřednictvím organizačně uspořádané a soustavně vykonávané činnosti poskytoval dočasnou péči toulavým a opuštěným zvířatům, přičemž tato činnost byla realizována v rámci funkčně jednotného celku, který je třeba považovat za zařízení ve smyslu citovaného ustanovení.
46. Skutečnost, že jednotlivé úkony péče probíhaly prostřednictvím více osob a v různých prostorách, na tomto závěru nic nemění, neboť rozhodující je existence jednotného organizovaného systému péče řízeného žalobkyní, nikoli jeho prostorové uspořádání. Žalobce tedy v rozhodném období provozoval útulek pro zvířata, aniž by splnil povinnost požádat o jeho registraci podle § 42 odst. 6 veterinárního zákona.

C.

47. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o tom, že jeho činnost nenaplnuje definici útulku ani s ohledem na Evropskou dohodu o ochraně zvířat v zájmovém chovu.
48. Žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval a dospěl k závěru, že výklad pojmu útulku podle § 3 odst. 1 písm. jj) veterinárního zákona není s uvedenou mezinárodní úpravou v rozporu. Tento závěr soud považuje za správný.

49. Smyslem definice útulku podle Evropské dohody je postihnout institucionální, soustavně vykonávanou péči o zvířata, nikoli nahodilou či jednotlivou pomoc. Prvek „významného množství“ zde nevyjadřuje samostatný kvantitativní limit, ale poukazuje právě na kontinuitu a organizovanost takové činnosti.
50. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce v rozhodném období zajišťoval péči o zvířata soustavně, organizačně a ve více případech, a nikoli nahodile. Tento závěr má oporu ve skutkových zjištěních správních orgánů, jak byla shrnuta výše. Za této situace je výklad žalovaného, podle něhož činnost žalobce naplňuje znaky útulku ve smyslu veterinárního zákona, v souladu i s účelem Evropské dohody o ochraně zvířat v zájmovém chovu.
51. Důvodnými nejsou ani námitky žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely z konkrétních záznamů z webových stránek a facebookové prezentace žalobce, pořízených v rozhodném období, které zachycují jednotlivé případy péče o zvířata. Z těchto podkladů zjistily, že žalobce nejen nabízel kočky k adopci, ale současně zajišťoval jejich převzetí či odchyt, umístění do dočasné péče konkrétních osob, veterinární ošetření, kastraci, očkování, testování a následné předání novým chovatelům. Současně bylo zjištěno, že žalobce tuto činnost navenek prezentovala jako svou vlastní, uváděl u ní své kontaktní údaje a transparentní účet a vystupovala jako subjekt, který celý proces organizuje a financuje.
52. Ze získaných důkazů tak nevyplývá to, že by se žalobce podílel pouze na zprostředkování dočasné péče o zvířata, ale že tuto péči ve více případech sám organizačně zajišťoval jako ucelenou činnost zahrnující její jednotlivé fáze. Žalovaný proto nepochybil, pokud činnost žalobce nehodnotil jako nahodilou či dílčí pomoc třetím osobám, nýbrž jako soustavnou činnost vykazující znaky poskytování dočasné péče o zvířata. Skutkový stav tak byl zjištěn v rozsahu potřebném pro právní posouzení věci a závěry žalovaného mají oporu v provedených podkladech.

D.

53. Pokud jde o dílčí námitky žalobce, tyto nejsou způsobilé vyvrátit správnost komplexního zjištění správních orgánů ani závěrů na základě nich učiněných.
54. Z důkazů nevyplývá, že by se žalobce věnoval jen „*zdivočelým kočkám*“, odchytával je a co nejdříve je to možné je vypouštěl zpět do lokalit, kde byly odchyceny, kočky neumísťoval do dočasné péče, nenabízel novým chovatelům či kočky jen krmil. Tato tvrzení tak neprokazují nezákonnost správních rozhodnutí.
55. Žalobce nebyl subjektem, který financuje či spolufinancuje subjekty, které pečují o zvířata, právnickou osobou, která se dostala do „*jakéhokoli kontaktu se zvířetem*“ a za útulek nebyla považována, že hlavně zajišťovala finanční pomoc osobám starajícím se o zvířata. Za útulek nebyl považován pouze na základě skutečnosti, že zveřejňuje databázi ztracených a nalezených zvířat včetně zvířat k adopci. Ani tato tvrzení proto neprokazují nezákonnost správních rozhodnutí.
56. Námitka žalobce, že žalovaný dovodil, že žalobce odchytával zvířata z vlastního rozhodnutí a rozhodoval o jejich svěření do dočasné péče, aniž by to jakkoli doložil, není důvodná. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný tento závěr nevybudoval izolovaně, nýbrž jej dovodil z celkového modelu činnosti žalobce, spočívajícího v

organizaci odchyty zvířat, zajištění jejich veterinární péče a následného umístování prostřednictvím sítě osob poskytujících dočasnou péči. Za této situace je logické, že žalobce jako subjekt koordinující tuto činnost současně rozhoduje o dalším umístění zvířat. Takový závěr má oporu v provedených podkladech a nepředstavuje nepodloženou spekulaci správního orgánu.

57. Námitka žalobce, že nenahlašoval nález příslušným obcím proto, že nebyl nálezcem, nevypovídá nic o nezákonnosti správních rozhodnutí, neboť tuto otázku nespojují s naplněním pojmu definice útulku. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce se aktivně podílel na odchyty zvířat a jejich dalším umístování, a to nikoli pouze formou technické asistence, ale jako subjekt organizující celý proces nakládání se zvířaty. Za této situace nelze jeho postavení zúžit na pouhého zprostředkovatele odchyty. Rozhodující je faktický rozsah její činnosti, nikoli formální označení její role.
58. Nedůvodnými jsou i námitky žalobkyně rozvedené v replice k vyjádření žalovaného a doplnění žaloby, neboť opět popisují skutkový stav v rozporu se skutečně zjištěnými a žalobci skutečně vytýkanými skutečnostmi. Pokud pak žalobce namítá odlišný postup ve vztahu k jiným subjektům, jednak tato námitka byla uplatněna opožděně, po lhůtě pro podání žaloby, jednak ani přípaedný odlišný postup v jiných věcech nezakládá automaticky nezákonnost postupu v nyní souzené věci. Jak uvedeno shora, tento byl zcela zákonný. Postup správních orgánů nebyl ani „*cílenou snahou o zrušení žalobce*“, nýbrž sankcí na nezákonný postup žalobce. Žalobce naplnil definici pojmu útulku, a proto pro něho platí tomu odpovídající zákonné povinnosti. Jak jim žalobce dostojí, je zcela na něm.

VII.

Rozhodnutí soudu

59. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

60. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

61. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly (a žalovaná navíc právo na náhradu nákladů řízení ani neuplatnila), rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. února 2026

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.